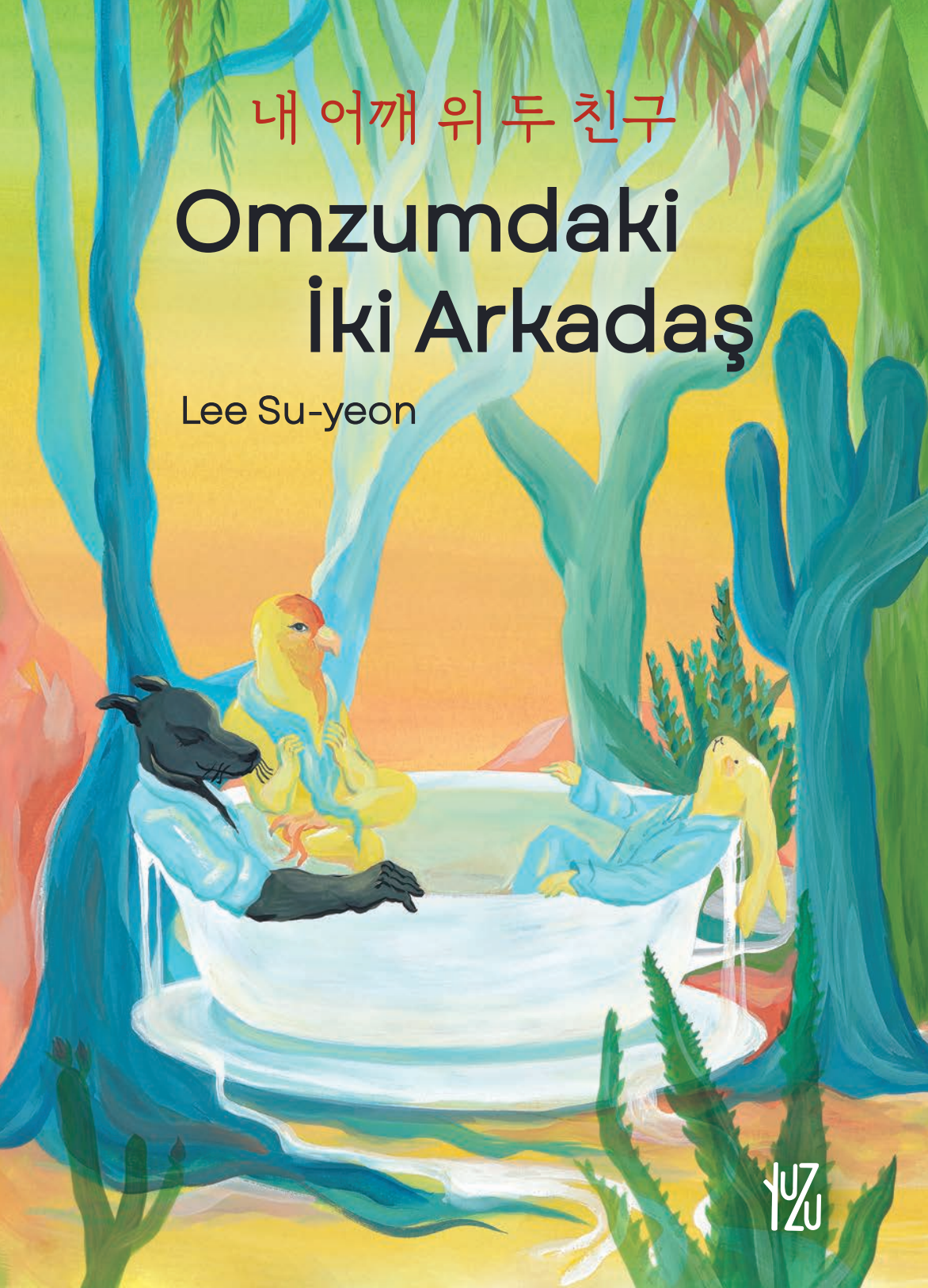

내 어깨 위 두 친구

Omzumdaki İki Arkadaş

Lee Su-yeon

Uff,
çok sıcak!

Anne!
Anne!

Evet.
Koştun mu?
Terlemişsin.

Anne!
Cıvcıv nasıl?
İyi mi?

Babama dükkânda
yardım etmeye
gidiyorum. Uzaklara
kaçma yine. Evde
otur.

Tamam.

Öyle mi...

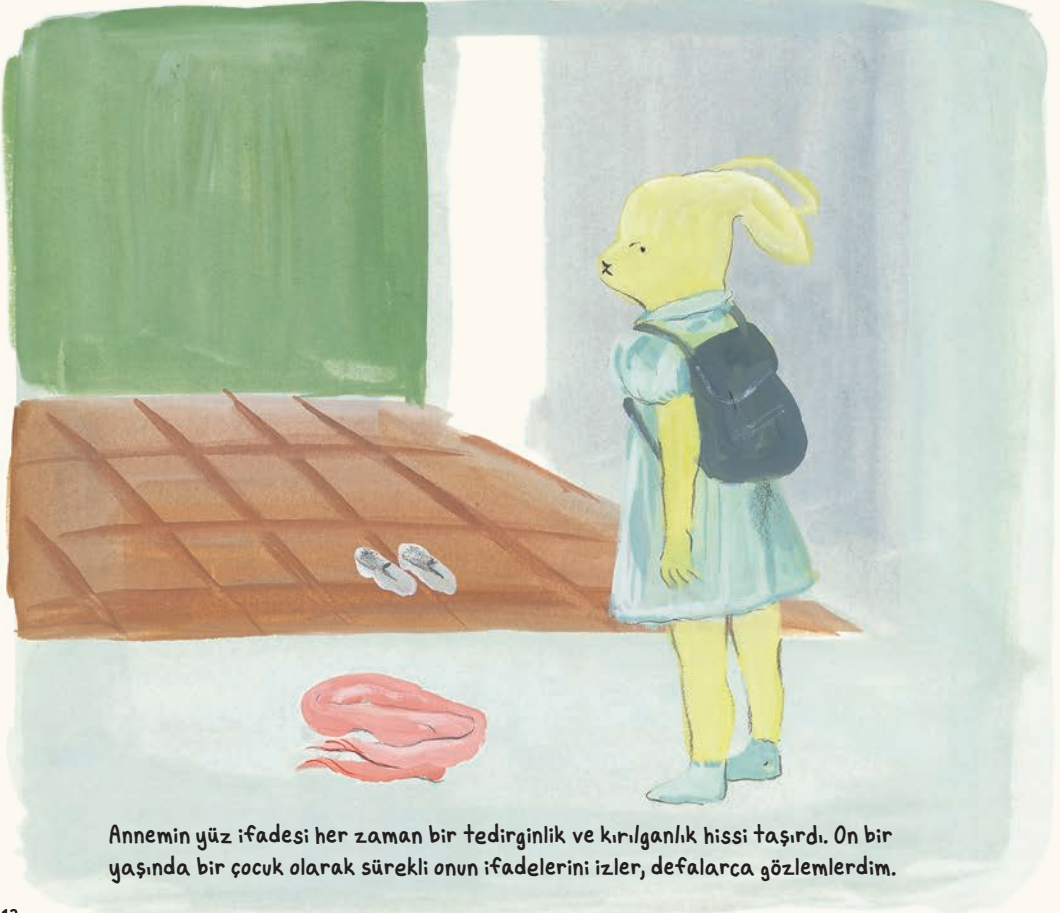
Anne terlemiyor musun?
Yine fular takmışsın.

Hava
sıcak.

Güzelce yemeğini
yiyip kapıyı kilitle.

Tamam!

Annemin yüz ifadesi her zaman bir tedirginlik ve kıvrılganlık hissi taşırdı. On bir yaşında bir çocuk olarak sürekli onun ifadelerini izler, defalarca gözlemlerdim.

Annemin eşyalarından
yayılan o tatlımsı koku...

o kokuyu çok
severdim.

Hadi eve girelim.
Artık uyku vakti.

Karanlıktan tanıdık ve
uğursuz bir ses duyuldu.

O kuşu benden koruyamazsın.

Kötü bir rüya mı görüyorum
acaba? Siyah bir kedi benimle
konuşuyor, inanılır gibi değil.

O kuş bugün ölecek.

Hayır!
Öyle bir şey
olmayacak!

Bak, zaten zayıf
düşmüş. Senin
gibi çocuklar sonuçlarını
düşünmeden böyle
hayvanları alıp eve
getiriyorlar.

Sorumluluğunu
üstlenemeyeceğin bir şeyi
eve getirmek doğru değil.
Bu, sorumsuzluk olur.

Gözyaşları döktüğümde nefesim ağırlaşır. O zamanlar burnumdan ve ağızmdan normalde çıkmayan, nemli ve derin, kendine özgü bir koku yayılır. O kokuyu genellikle sabaha karşı, annemin yastığından da duyardım. Ben buna hüznün kokusu derdim.

Annemin kıyafetlerine sinmiş kokusu ve hüznün kokusu birbirine karışarak beni sarıp sarmaladı. Bu, annemle ilgili son hatıramdı.